

ΕΚΡΗΞΗ

Σκέψεις που μας προέκυψαν σε ώρα ανάγκης
μετά τα επεισόδια των αρχών του Δεκέμβρη

antifa
actio contra lacrimae

Αμχανία

Διπλώναμε το πρώτο τεύχος του εντύπου μας όταν χτύπησαν όλα τα κινητά μαζί:

“Τι κάνετε ρε; Οι μπάτσοι κάποιον σκότωσαν στον πεζόδρομο της Μεσολογγίου!”.

Φρίκη, οργή, αμχανία...

Τα όσα θα διαβάσετε παρακάτω, συζητήθηκαν κατά τη διάρκεια των γεγονότων των αρχών του Δεκέμβρη και μοιράζονται σαν ένθετο στο έντυπο του πυρήνα.

Φυσικά η συζήτηση συνεχίζεται...

Ο Αλέξης Γρηγορόπουλος δολοφονήθηκε στις 6 Δεκεμβρίου. Και η βία που ακολούθησε καταγγέλθηκε με κάθε τρόπο και από κάθε μεριά. Τώρα, πρέπει λέει όλοι εμείς να ζητήσουμε συγγνώμη για τις “καταστροφές” και το “πλήγμα στη δημοκρατία”...

Χα! Κι από ποιον να ζητήσουμε συγγνώμη δηλαδή; Από τους δημοσιογράφους, από τους γονείς, από τους δάσκαλους, από τους πολιτικούς, από τ’ αφεντικά, από τους μαγαζάτορες; Από τους φασίστες;

Από ποιον;

Και γιατί; Μήπως τους χρωστάμε όλων αυτών;

Μήπως αυτό που μας έχουν φυλαγμένο -η φτώχεια, η αποβλάκωση και το ο καθέννας για το τομαρι του- είναι τελικά τόσο πολύτιμο; Ή μήπως ετούτη η κοινωνία που τόσο πρόθυμα καταγγέλει τη βία δέκα ημερών είναι μια κοινωνία ειρηνιστών;

Έχουν ακούσει τίποτα όλοι αυτοί οι πρόθυμα καταγγέλοντες για τη βία του μισθού;

Ξέρουν τι σημαίνει να είσαι αναγκασμένος να κάνεις δεύτερη δουλειά;

Ξέρουν όλοι αυτοί τι πάει να πει να πηγαίνεις από το σχολείο στο φροντιστήριο και ξανά πίσω κάθε μέρα;

Ξέρουν τι πάει να πει να προσπαθείς να περάσεις τα σύνορα και να σε περιμένουν νύχτα τα οπλισμένα ταχύπλοα του λιμενικού;

Ξέρουν τι σημαίνει να περνάς μια βδομάδα στο κρατητήριο του Αγίου Παντελεήμονα;

Κακά τα ψέματα: **Ετούτη η κοινωνία ξέρει από βία. Και η βία της είναι πολύ πιο σκληρή και πολύ πιο ανήθικη από τη βία που ασκήθηκε στους δρόμους της Αθήνας στις αρχές του Δεκέμβρη.**

Θα πούμε τώρα λίγα περισσότερα για ένα κομμάτι αυτής της βίας που μας φαίνεται σημαντικό.

Οι μπάτσοι

Τους βρίσσαμε, τους σιχτιρίσαμε και βγάλαμε το άχτι μας τόσες μέρες. Αλλά η Ελληνική Αστυνομία δεν ξεφύτρωσε από το πουθενά πυροβολώντας στις αρχές του Δεκέμβρη. Αντιθέτως, είναι πολλά χρόνια που τρέφεται και θεριεύει, προσλαμβάνει όλο και περισσότερους, εκπαιδεύεται και ετοιμάζεται. Πάνε επίσης χρόνια που γεμίζει ξαδερφάκια: Δημοτόμπατσους, σεκιουριτάδες, ειδικούς φρουρούς, μπράβους και μισομπράβους κάθε λογής...

Στη βάση αυτής της εξέλιξης βρίσκεται μια κρατική στρατηγική: Το κράτος και τα στελέχη του -τύποι δυστυχώς πολύ πιο συνειδητοί από εμάς- γνώριζαν και γνωρίζουν πολύ καλά πως οι εποχές που θα 'ρθουν θα είναι εποχές που "απαιτούν θυσίες". Θα είναι δηλαδή εποχές πείνας, μιζέριας ίσως και πολέμου. Και χρόνια τώρα μαζεύουν τις δυνάμεις τους για να τα βάλουν με όλους εκείνους που ξέρουν πως θα βρουν απέναντί τους όταν έρθει η ώρα.

Τα τελευταία χρόνια λοιπόν, η ελληνική αστυνομία πλήθυνε όσο δεν παίρνει άλλο. Εκτός από αυτό, αναβαθμίστηκε τεχνικά, αγόρασε νέα σύνεργα κι έφτιαξε νέα σχέδια. Επίσης συνδέθηκε με το παράνομο κεφάλαιο με τρόπους που γνωρίζει καλά όποιος κάνει τον κόπο να ανοίξει μια εφημερίδα. Επίσης προπονήθηκε στους φόνους και στην άσκοπη βία πάρα πολύ καλά και όχι και τόσο κρυφά: Πάνω στους μετανάστες, νόμιμους και παράνομους.

Από την άλλη όμως, αυτές οι εξελίξεις πήγαν παρέα και με μια γενική κοινωνική αφασία. Θέλει και εξήγηση αυτό;

Πως έγινε λοιπόν και οι σχολές της αστυνομίας μπήκαν πρώτες στα μηχανογραφικά;

Πως έγινε και όλοι άρχισαν να βλέπουν το μπατσιλίκι σαν "διέξοδο από την ανεργία";

Πως έγινε και τα όπλα και ο θάνατος άρχισαν να περνάνε σαν χόμπι του είδους "μου αρέσουν τα αεροπλάνα μωρέ";

Που ήμασταν τέλος όλοι εμείς όταν όλοι αυτοί οι "όχι πια άνεργοι" εξασκούσαν πάνω στους μετανάστες;

Από αυτή την ανοχή, από αυτή την βαθιά κοινωνική ανοχή είναι που τράφηκαν όλα αυτά τα χρόνια. Και είναι πολύ σημαντικό: Από αυτή την εξάσκηση πάνω

στις ζωές των μεταναστών είναι που εκπαιδεύθηκαν να βλέπουν όλες τις ζωές σαν όλο και λιγότερο πολύτιμες. **Η περίπτωση του Αλέξη Γρηγορόπουλου ήταν ακριβώς αυτό: Μια περίπτωση όπου κάποιος μπάτσος έκανε αυτό που πολλοί συνάδελφοί του κάνουν καθημερινά πάνω στα σώματα των "ξένων".**

Ξεσπάνε με χίλιους τρόπους. Και δεν ανοίγει ρουθούνη.

Κι εμείς;

Όλοι εκείνοι που κατέβηκαν στα επεισόδια των αρχών του Δεκέμβρη δεν ήταν παλαβοί εραστές της καταστροφής. Ούτε ήταν άνανδροι κι ανώνυμοι. Ούτε βέβαια ήταν και ήρωες. Με μια πρώτη ματιά, εκείνοι και εκείνες που κατέβηκαν στα επεισόδια του Δεκέμβρη φαίνονται να προέρχονται από διάφορες πάντες. Μαθητές που σιχτίρισαν για το νεκρό συμμαθητή τους (και για τους δασκάλους και για τις εξετάσεις και για την οργανωμένη άγνοια που μας δέρνει όλους όσους πήγαμε σε αυτά τα σχολεία). Μετανάστες που βρήκαν ευκαιρία για εκδίκηση απέναντι στους μπάτσους (και έχουν λόγους για εκδίκηση απέναντι σε πολλούς). Εργαζόμενοι που νιώθουν το μαχαίρι που λέγεται "μισθός" να φτάνει κάθε μέρα στο κόκαλο.

Απέναντί τους από την άλλη δεν ήταν τίποτα παιδάκια. Ήταν μηχανισμοί που σκέφτονται και αναλύουν χρόνια τώρα αυτό το σύστημα και τις ανάγκες του. Ήταν συμφέροντα που σε τελική ανάλυση σκοπεύουν στην καταστροφή και τον θάνατο. Όχι μόνο του Αλέξη Γρηγορόπουλου, αλλά όλων μας.

Τώρα αυτά τα συμφέροντα και οι μηχανισμοί παριστάνουν τους φοβισμένους και τους προβληματισμέ-

νους. Αλλά δεν πρέπει να νομίσει κανείς πως τους περνάει από το μυαλό να κάνουν πίσω. Το αντίθετο: Όλος τους ο φόβος και όλος τους ο προβληματισμός θα διοχετευθούν προς το πως η επόμενη τέτοια “έκρηξη” θα κατασταλεί, ή ακόμη καλύτερα, πως θα προληφθεί. Το κράτος και τα αφεντικά έχουν τους τρόπους να μαθαίνουν από τα λάθη τους, να αναβαθμίζονται και να γίνονται αποτελεσματικότερα.

Οι αντίπαλοι του κράτους και των αφεντικών από την άλλη, δεν διαθέτουν εκείνο το είδος της αρχαιακής μνήμης που χαρακτηρίζει τα αφεντικά. Δεν θα ανατρέξουν σε κιτάπια και αναφορές για να γίνουν καλύτεροι. Γιατί αυτό που έχουν μαζί τους είναι -όποτε υπάρχει- κάτι πολύ πιο χρήσιμο: Η ταξική μνήμη. Η μνήμη των προηγούμενων αγώνων, των σφαλμάτων τους και των επιτυχιών τους. Εκεί -στα λάθη μας και τις επιτυχίες μας- θα πρέπει τώρα να προστρέξουμε όλοι όσοι συμμετείχαμε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Και θα σας πούμε κάτι για το τέλος: **Ο δρόμος για να πολεμήσουμε δεν είναι να αναπαυθούμε στις δάφνες μας, να παραμυθιαστούμε πως είμαστε ό,τι πιο επικίνδυνο υπάρχει στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή. Αντίθετα ο δρόμος είναι να κοιτάξουμε καλά τις αδυναμίες μας, κατάματα που λένε. Να τις νιώσουμε στο πετσί μας. Και μετά να κοιτάξουμε να οργανωθούμε. Στο δρόμο και στη σκέψη.**

Έτσι είναι τώρα, έτσι ήταν πάντα.

antifa
actio contra lacrimae

Οι antifa actio contra lacrimae είναι ένας από τους αντιφασιστικούς πυρήνες αυτής της πόλης. Κινούμαστε στο Γαλάτσι, τη Νέα Φιλαδέλφια και τη Νέα Χαλκηδόνα ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό. Ότι διαβάζετε και βλέπετε στο δρόμο με την υπογραφή μας, δεν είναι αποτέλεσμα κομματικών γραμμών, αλλά συζητήσεων μεταξύ μας. Συζητάμε και δρούμε όλοι και όλες μαζί και μετά όλοι μαζί κρίνουμε τις σκέψεις και τις πράξεις μας.

Ξέρουμε καλά πως αυτό το “όλοι μαζί” είναι εκείνο που μας λείπει.

Για επικοινωνία: antifa.acl@gmail.com